

Lucie Navrátilová

Chrám Oka osudu

Kniha třetí

Lucie Navrátilová

**CHRÁM OKA OSUDU –
KNIHA TŘETÍ**

THOMASOVA INTERVENCE

Sluneční paprsky zbarvené do zelena bujnou vegetací na nádvoří dopadaly do rozlehlého sálu úzkými okny. Mladý válečník s tmavými vlasy se poklonil kněžce, která sestoupila z křesla z bílého kamene a vzala si od něj zlatý medailon.

„Děkuji ti za ten dar,“ řekla hlubokým hlasem. „A slibuji ti, že jednoho dne se ten medailon do Revony vrátí. Protože jeho osud je spjatý s nejvyšším trůnem stejně jako tvůj.“

Budoucí první nejvyšší král sjednocené Revony vstal a s poděkováním se otočil k odchodu. Kněžka se obrátila k Vallence.

„Jsi připravena, sestro.“

A Val najednou stála na jejím místě a v rukou držela Owenův medailon. Před ní na zemi klečeli oba princové, Soren a Oliver.

Cítila, jak se jí srdce sevřelo panickým strachem.

„Připravená? Na co připravená?“ zavolala, ale kněžka zmizela. Ozvěna jejího vlastního hlasu se k ní vrátila několikrát, ale nikdo neodpověděl. Vtom jí tělem projela ostrá bolest a z hrudníku vykoukla čepel nože.

„Všichni jsme jenom zvířata,“ ozval se jí v uchu Aggsonův tichý hlas. Cítila jeho dech na svém krku.

Zavřela oči a sesunula se na zem. Když je znovu otevřela, ležela v posteli a zvenku se ozýval křik. Přiběhla k oknu a viděla, že několik domů ve městě pod palácem bylo v plamenech.

„Všichni musíme nést následky svých rozhodnutí.“

Val se otočila na Gariana, který k ní mluvil ze stínu vedle okna.

„Je čas.“

S těmito slovy v uších Val otevřela oči do sluncem zalitého obýváku. Chvilí nevěděla, kde je a co tu dělá. Trvalo jí několik vteřin, než se zorientovala. Pak si vzpomněla, že v noci strávila dlouhou dobu sepisováním zprávy pro Archiv a nakonec usnula na gauči, příliš unavená na to, aby se přesunula do svého pokoje.

Vstala. Všimla si, že někdo zavřel dveře do předsíně – nejspíš aby ji nebudili. Z kuchyně se ozývaly hlasy a cinkání nádobí. Jakub zřejmě vařil oběd a Tiessa s Draganem tam byli s ním.

Protáhla se a zamířila k prosklené stěně. Otevřela dveře a vyšla na balkón. Vzduch byl stále poměrně chladný na tričko s krátkým rukávem, které měla na sobě. Až teď si všimla, že na balkóně se objevily truhlíky s jarními květinami. Jejich hospodyně je tam musela dát, když byla Val pryč. Někdy se zdálo, že Thomasův... její byt si žil vlastním životem.

Opřela se o zábradlí a rozhlédla se po modrém nebi. Nevěděla, co její sen znamenal a jestli vůbec něco znamenal. Možná to byla jen směs obrazů vytvořená jejím podvědomím na základě toho, co věděla, a co si domyslela o Owenovi a jeho medailonu a o chrámu Oka osudu. Jestli to vůbec byl chrám Oka osudu. Vídala to místo ve snech už pár týdnů před tím, než byla vyhlášena královská volba a princové dostali za úkol otcův medailon z Chrámu přinést.

„Vallence?“

Val se překvapeně otočila, když za sebou slyšela Thomasův hlas. Na okamžik si nebyla jistá, jestli ještě nespí.

Thomas Wächter stál ve dveřích na balkón v černých džínách a tmavě šedé košili.

„Thomasi! Co tady děláš?“ zeptala se překvapeně.

„Přišel jsem se podívat, jak se vám vede,“ odpověděl Wächter. „Můžeme si někde v klidu promluvit?“

„Třeba rovnou tady,“ pokrčila Val rameny. Neunikl jí ostrý podtón v Thomasových slovech. Hned jí bylo jasné, že se nejedná o společenskou návštěvu.

„Radši si pojd' me sednout,“ řekl.

Val si povzdechla a kývla směrem k sedací soupravě.

Vešli zpátky do obýváku a posadili se.

„Slyšel jsem, že byla vyhlášena královská volba,“ začal Thomas konverzačně, když se opřel do křesla naproti Vallence. Cosi na tom pohybu připomnělo Val Charlese.

„Konečně,“ přikývla. „Princové mají přinést medailon, který Owen nechal v posledním chrámu Oka osudu.“

„Náročný úkol,“ poznamenal Thomas. „Ty se toho, předpokládám, účastnit nebudeš,“ dodal jakoby mimochodem.

Val sevřela čelisti a zhluboka se nadechla, aby hned nepřešla do protiútku.

„Ne, nemám v plánu se toho účastnit.“

„To rád slyším,“ pokračoval Thomas tvrdě. „Protože už tak se v Radě mluví dost o tom, že možná nejsi úplně člověk na pravém místě. Já za tebe dal ruku do ohně a nerad bych zjistil, že jsem se spletl.“

„Dobře jsi věděl, kdo jsem, když jsi mě na tohle místo doporučil,“ odpověděla Vallence temně.

„Věděl jsem, že dodržování pravidel ti nic moc neříká,“ přikývl Thomas. „Ale doufal jsem, že vyšší pozice v tobě probudí větší odpovědnost.“

Val se zamračila a založila si ruce na prsou.

„Říkala jsem ti, že na to nejsem připravená. Já jsem tuhle pozici nechtěla. A tys mi slíbil, že tu zůstaneš tak dlouho, jak budu potřebovat.“

Thomas se k ní naklonil blíž.

„Ty mě ale nepotřebuješ. Děláš si všechno podle sebe. Podle vlastního uvážení. Vždycky to tak bylo. A teď se zdá, že už to překračuje únosnou hranici.“

„Co tím chceš říct?“

„Že neplníš svoje povinnosti. Nestaráš se o svůj tým, neděláš, co od tebe Archiv očekává – jestli budeš takhle pokračovat dál, tak tě já sám nechám z pozice stáhnout.“

Vallence na něj mlčky hleděla.

„A co by to znamenalo?“ zeptala se po chvíli chladně.

„Že byste byli přeřazeni pod někoho jiného, pokud by někdo ve vaší práci viděl takový přínos, že by vás ve svém týmu chtěl. A pokud by byl důvod se domnívat, že jsi porušila pravidla Archivu, skončila bys před soudem.“

Napětí, které mezi nimi v tu chvíli zavládlo, bylo téměř hmatatelné. Val se nemohla ubránit silnému pocitu zrady a hořkosti.

„Netušila jsem, že se tak rychle do Rady začleníš,“ řekla pomalu.

„Já to nedělám pro Radu,“ odpověděl Wächter vážně. „Val, už jsem tě z Lykeony jednou odvedl z dobrého důvodu. Říkal jsem ti, že je nebezpečné být Charlesovi tak blízko. A teď se zdá, že tu samou chybu opakuješ znovu.“

Nebezpečné být blízko Charlesovi? Val nechápala, co má Thomas na mysli. Charles po ní nic nechtěl. Byla vítaným hostem v jeho městě a jeho společnosti – nějak nechápala, jaké riziko v tom Thomas spatřoval. Ale neměla chuť nebo možná odvahu se na toto téma začít hádat. Místo toho řekla:

„Mám to pod kontrolou. Trochu jsem se v tom začala ztrácet, ale už jsem si to srovnala. Včera jsem napsala zprávu pro Archiv a moje návštěvy v Lykeoně budou probíhat přesně podle pravidel.“

Thomas se na ni ještě chvíli díval, jako by se z jejího pohledu pokoušel vyčíst, jestli mu nelže. Potom se znovu opřel.

„Pokud je to tak, rád to slyším. Už o tom víc nemusíme mluvit.“

„Fajn,“ přikývla Val.

Ani jeden z nich se ale nehnul z místa a následující minuty ubíhaly v naprostém tichu. Nakonec měla Val pocit, že jestli zůstane sedět ještě chvílku, praskne jí hlava, proto rychle vstala a řekla:

„Podívám se, jak je Jakub daleko s obědem. Budeš jíst s námi?“

Tón její otázky jasně naznačoval, jak moc ji momentálně tato myšlenka netěšila.

„Už jsem slíbil Jakobovi, že zůstanu,“ odpověděl Thomas klidně a sám také vstal.

Val se zastavila s rukou na klíce a znovu se otočila k Thomasovi čelem.

„Ty bys mě vážně udal Radě?“

„Pokud to bude potřeba, tak to udělám,“ odpověděl Wächter bez váhání.

„Takže po tom všem bys je nechal, aby mě odsoudili.“

„Občas si říkám, že jsem to měl udělat už dávno.“

Poslední věta Vallence vyrazila dech.

„Dobře, že to vím,“ odpověděla ledovým hlasem a chtěla otevřít dveře, ale Thomas ji zarazil.

„Val, přestaň se chovat jako malá, tohle už snad máme za sebou.“

„Zřejmě ne,“ ušklíbla se Vallence, pustila kliku a vrátila se na sedačku, kde si sedla do tureckého sedu s rukama zkříženýma na prsou. „Zřejmě je toho ještě víc, co mi chceš říct. Tak když už jsi to otevřel, poslouchám tě.“

„Tohle teď nemusíme řešit,“ zavrtěl Thomas hlavou.

„Proč ne? Já bych ráda pochopila, proč člověk, o kterém jsem si myslela, že je jeden z těch, co mě vždycky podrží, mi teď vyhrožuje udáním.“

V tu chvíli se otevřely dveře a do obýváku strčil hlavu Dragan. Okamžitě se ale zarazil. Jeho pohled přeskočil z Wächtera na Vallence a zpátky.

„Oběd je hotový,“ zamumlal rychle a chystal se znovu zmizet, ale Val řekla:

„Jen tu zůstaň, tebe se to taky týká.“

Dragan vrhnul na Wächtera zamračený pohled.

„Nic jsem jí neřekl,“ odpověděl Thomas na jeho nevyřčenou otázku.

„Nemusel mi nic říkat, je jasné, odkud vítr vane,“ zasmála se Vallence bez humoru. „Pojďme si to vyříkat jednou pro vždy.“

„To nakonec není špatný nápad,“ souhlasil Dragan.

„Ale v tom případě by u toho měli být i Jakub s Tiessou, nemyslíte?“ řekl Thomas a bez váhání otevřel dveře a zavolal je. Vallence s Draganem na sebe zatím zamračeně hleděli.

Když Jakub s Tiessou dorazili, oba vypadali lehce zmateně a Jakub nervózně řekl: „Oběd je hotový.“

„Než půjdeme jíst, měli bychom si všichni promluvit,“ řekl Thomas a otočil se na Vallence, aby jí dal slovo.

„Nevím, proč do toho taháš i Jakuba s Tiessou,“ namítna Val, „s nimi žádný problém nemám...“

„Ale možná mají oni problém s tebou,“ přerušil ji Wächter.

Val překvapeně zvedla obočí a potom pokrčila rameny a odvrátila se od něj.

„Já žádný problém nemám,“ řekl Jakub rychle.

„Tak mlč a poslouvej,“ zavrčel na něj Dragan. Potom se znovu otočil na Vallence: „Cos mi chtěla říct?“

„Totéž co Thomasovi – že od tebe bych tohle nečekala.“

„A co bys ode mě čekala? Že se budu dívat, jak se dostáváš čím dál víc do průšvihů? Nechtěla jsi se mnou mluvit, tak jsem doufal, že budeš aspoň mluvit s Thomasem.“

„To je pořád dokola!“ zvolala Val frustrovaně. „Do jakého průšvihů?“

„Jo, je to pořád dokola,“ souhlasil Dragan, „protože pořád děláš ty samé chyby. A pak se hrozně divíš, když se to na tebe sesype. Nemůžeš se pořád snažit stát uprostřed a být se všemi zadobře. Nemůžeš pomáhat Lukyanovi i Charlesovi...“

„Já vím,“ procedila Val mezi zuby.

„... správně bys neměla pomáhat nikomu, když pracuješ pro Archiv.“

„Možná, že tohle je ten hlavní problém.“

„Nemůžeš jen tak přestat pracovat pro Archiv,“ řekl ostře Thomas, který velmi rychle pochopil, jakým směrem se její myšlenky ubíraly. „Myslíš, že se můžeš jen tak rozhodnout odejít a začít pracovat pro Charlese?“

„Tak z toho máš strach?“ zatvářila se Val překvapeně. „Já nemám v plánu pracovat pro Charlese.“

Až ve chvíli, kdy to řekla, si uvědomila, že to není pravda. Ve skutečnosti se jí tahle myšlenka už nějakou dobu převalovala někde v temných koutech její mysli, aniž si její přítomnost uvědomovala. Ale teď, když to řekla nahlas, najednou pochopila nebezpečí, o kterém se tu bavili. Ano, jedna její část chtěla pracovat pro Charlese – chtěla se cítit oceňovaná, chtěla přijímat dárky a pozornost od Druhého ze Tří, a hlavně – být nablízku Garianovi.

Najednou měla dojem, jako by se probudila. Vstala a přešla k prosklené stěně. Stála s pohledem upřeným na nebe, zády k ostatním. Na jazyku ucítila hořkou pachut', jak najednou viděla minulé týdny v novém světle – jejich pohledem. Měli pravdu. Zdálo

se, že na všem ostatním přestalo záležet. Myslela si, že balancuje na ostří nože mezi Oliverem a Sorenem, mezi pravidly a svobodou. Ale ve skutečnosti byla čím dál víc pohlcena svou touhou vrátit se zpátky k Charlesovi a ten vnitřní boj, co cítila, byla jenom její racionální stránka, která se ji snažila zachránit před pádem do propasti.

Uvědomila si, že se jí třesou ruce. Spojila je před sebou, aby si nikdo ničeho nevšíml.

Myslela si, že už to vyřešila, když se včera konečně rozhodla začít dodržovat pravidla. Celou noc psala tu zatracenou zprávu. Ale současně věděla, že to samé odpoledne se vrátí do Lykeony. Lhala sama sobě a vymýšlela si řešení, aby se vlk nažral a koza zůstala celá.

Najednou si uvědomila, že v tom vězí až po krk a neměla ani nejmenší tušení, jak z toho ven.

„Charlesova přítomnost je jako droga,“ řekl najednou Thomas. Val sebou trhla, jako by si až teď vzpomněla, že jsou s ní stále v místnosti.

„Takhle působí každý ze Tří. Je to jejich energie, jejich moc, která k nim táhne lidi a bere jim svobodnou vůli. Viděl jsem desítky případů, kdy se lidé vrhali do bojů na život a na smrt jen proto, aby získali přízeň nebo jen kousek pozornosti jednoho ze Tří.“

Thomasův hlas jí rezonoval v hlavě. Před očima jí znovu proběhly obrazy z večerů v Icailu a v Lykeoně – kdy byla místnost plná lidí, kteří se bavili jeden s druhým, a přesto současně jako kdyby neustále kroužili kolem Charlese. Jako by byl sluncem a oni ostatní jenom oběžnicemi. A překvapeně si uvědomila, že ten samý efekt viděla u Gariana. I on k sobě ostatní přitahoval – nejen ji. Znovu si vzpomněla, jak se její vlastní vůle v noc výjezdu z Lykeony sklonila před tou jeho. Zneklidňovalo ji to a rozčilovalo.

Jen pomyslet na to jí bylo nepříjemné – odmítala připustit, že by ji Garian ať vědomě, či nikoliv mohl do určité míry ovládat.

Věděla, že se musí rozhodnout. Pokud dá svému týmu najevo své skutečné rozpoložení, její tým udělá cokoliv, aby ji od Charlese oddělil. Ta její racionální část, která pocítila jistou úlevu, že měla konečně Vallencinu plnou pozornost, náruživě přikyvovala – bylo by to tak nejlepší. Jenže to by také znamenalo se oddělit od Gariana – trvale a definitivně. Ta bolest, která jí v tu chvíli projela tělem, byla ochromující. Ne, dokud byl Garian připoutaný k Charlesovi, byla ona ochotná se k němu připoutat taky. Musela jenom doufat, že její přátelé budou schopni ji přivést zpátky, pokud by se to opravdu vymklo zcela její kontrole. Bylo to od ní sobecké a nezodpovědné. A přesto byla odhodlaná to udělat.

Pomaloučku se s klidným výrazem znovu otočila do místnosti.

„Já vím,“ řekla klidně. „Vím, jak Tři působí na lidi. A nebudu tvrdit, že to necítím i sama na sobě. Ale vím, co dělám. Za poslední týdny jsem si systematickou prací zajistila stabilní pozici v Charlesově blízkosti, díky které můžu začít konečně reportovat klíčové informace Archivu. Mám to pod kontrolou. A dost mě mrzí, že ve mě nevěříte a vyhrožujete mi soudem.“

Dragan, Tiessa i Jakub zareagovali ve stejnou chvíli.

„Soudem?“

„Soudem nikdo nevyhrožuje! Nebo jo?“ dodal Dragan a vrhl při tom zamračený pohled na Thomase.

„Já v tebe mám důvěru!“ řekla Tiessa rozhodně a vrhla zamračený pohled na Dragana.

„Já s tímhle nemám nic společného,“ řekl Jakub defenzivně a nešťastně se mračil na všechny okolo, jako by se bál, že by snad někdo mohl naznačit něco jiného.

Nastalo ticho a všichni se otočili na Thomase. Ten ještě chvíli mlčel a Val viděla, že její řeč ho ani trochu nepřesvědčila.

„Pokud jsi si jistá, pak je vše v pořádku,“ řekl nakonec tónem, který jasně ukazoval, že jí nevěří. Jeho šedé oči se do jejích zabodávaly s intenzitou laseru.

„Bezva, tak můžeme jít jíst,“ zvolal Jakub a rád, že má záminku, rychlým krokem zamířil pryč z obývacího pokoje. Val přikývla a Tiessa s Draganem ho následovali. Thomas s Vallence osaměli. Když byli Jakub s Draganem a Tiessou dostatečně daleko, Thomas tiše řekl:

„Obávám se, že jsem byl nezodpovědný, když jsem tě v minulosti při porušování pravidel kryl. Kdyby ses kvůli mně dostala do problémů, nikdy bych si to neodpustil. Ber to jak, chceš, ale budu tě sledovat, a jestli uvidím, že to přestáváš zvládat, tak tě já sám udám a přivedu před soud.“

Val stroze přikývla, ale uvnitř cítila zvláštní úlevu. Když bude padat, měla nablízku někoho, kdo byl odhodlaný ji stáhnout zpátky.

TO DRUHÉ JÁ

Jacques Miras seděl ve velkém křesle z černé kůže ve své luxusní pracovně. Těžké závěsy měl téměř zatažené, jen z okna za ním mu přes rameno padalo světlo na desku stolu a Adrianovu zprávu, kterou tam právě odložil. Adrian psal zprávy pravidelně a zodpovědně, přesně jak ho to naučil. Žádné spekulace, žádné romány, jen holá fakta – jasně a stručně. Takhle to měla Rada ráda. Za ty roky, co pro Archiv pracoval, si díky vytrvalosti a disciplíně vytvořil pracovní systém, který byl efektivní a přinášel požadované výsledky. Nebyly to zákulisní drby a intriky jako to, co přinášel Thomasův, teď už vlastně Valeriin tým. Byly to reálně informace. Rozdíl, který mezi svou prací a prací Valeriina týmu viděl, byl asi jako rozdíl mezi kvalitním, věrohodným periodikem a obyčejným bulvárem.

A bohužel stejně jako ve zpravodajském světě bulvární zprávy vítězily i u Rady. Samozřejmě, Thomas měl v Archivu také spoustu odpůrců. Někteří ho nemohli ani cítit. Ale ve výsledku ať byl kritizován a odsuzován jakkoliv, stejně měl víc příznivců než on, který celá léta dodržoval pravidla Archivu do puntíku. Dokud mu asi před rokem nedošla trpělivost.

Pokud Archiv neoceňuje jeho práci natolik, aby mu umožnil zasloužený postup, je třeba tomu trochu pomoci. Spolupráce s Corrin vypadala nejdřív rozumně – i v jejím zájmu bylo vyřadit ze hry Vallence a její tým, který tou dobou představoval hrozbu pro Charlesovy plány. Bohužel postupem času se ukázalo, že Corrininy zájmy se mění ze dne na den podle toho, jak se mění

Charlesovy záměry. A Corrin si zjevně myslela, že v jejich vztahu je pánem ona. Že stačí roztáhnout nohy a bude po jejím. Až přijde čas, zjistí, jak moc se spletla.

Ticho v pracovně bylo nečekaně přerušeno zaklepáním na dveře.

„Dále,“ řekl Miras a urovnal si papíry na stole.

Do pracovny vešel Lucas. Miras se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, když viděl, že jeho nejnovější podřízený stále nosí otrhané džíny, tenisky a vytahané tričko.

„Neruším?“ zeptal se Lucas, když se váhavým krokem přiblížil ke stolu.

Miras ukázal na židli naproti svému křeslu a Lucas se posadil. V pracovně z kůže a tmavého dřeva vypadal jako pouliční ořech na saténovém polštáři.

„O co jde?“ vyzval ho Miras k řeči.

Lucas nervózně sepjál ruce a začal:

„Chtěl jsem s tebou mluvit o téhle práci. Víím, že už jsme se o tom bavili spoustu hodin a já jsem souhlasil, že to zkusím... a neber to tak, že si téhle příležitosti nevážím. Je to opravdu fascinující a já jsem moc rád, že jsi mi dal možnost se o tom všem dozvědět. Ale nejsem si jistý, jestli je tohle život, jaký chci vést.“

Mluvil rychle a bylo zřejmé, že si celou řeč nějakou dobu připravoval.

„Vždycky jsem se snažil dělat něco, čím budu pomáhat druhým. Od střední školy pracuju v podstatě nepřetržitě jako dobrovolník. Mým cílem je přispět alespoň trošku k tomu, aby se tenhle svět stal lepším místem. A tenhle záměr se moc neztotožňuje s tím, co by měla být moje náplň práce v tvém týmu.“

Když Lucas domluvil, Miras chvíli mlčel. Potom pomalu řekl:

„To je nečekané, myslel jsem, že jsi o této práci přesvědčený.“

Lucas si nervózně poposedl, ale Miras pokračoval:

„Vysvětlil jsem ti důvody, proč chci někoho, jako jsi ty, ve svém týmu. A měl jsem za to, že i tobě to přijde zajímavé, nebo to tak není?“

„Je,“ přikývl rychle Lucas.

„Tak co se stalo? Řekl snad někdo něco, co tě znejistělo?“

Tušil, odkud vítr vane. Viděl Lucase mluvit na konferenci s Valérií.

„Vlastně jo,“ uznal Lucas předvídatelně. „Na konferenci. Myslím, že se jmenuje Valerie.“

„Chápu,“ pokýval Miras hlavou. „Měl jsi někdy doma kočku?“

„Kočku?“ zopakoval zmateně Lucas.

„Kočku. Jako domácí zvíře.“

„Ne, máma chtěla, ale můj táta neměl kočky rád. Vždycky jsme měli psa.“

„A víš proč? Protože pes je loajální. Spolehlivý, zodpovědný a obětavý tvor,“ řekl Miras. „Kočka je sobecká, vypočítavá a zrádná. Proto mají kočky většinou rády ženy. Valeriino revonské já – Vallence – je z kočičího kmene. A věř mi, že ona sama má všechny tyto kvality. Je to prolhaná intrikánka, co sleduje jenom svoje vlastní zájmy. A v jejím zájmu rozhodně není, abys s námi začal pracovat a obohatil tak náš tým. Jsi pro ni konkurence.“

„Takže to, co mi řekla, není pravda?“ zeptal se Lucas pomalu.

„Co ti řekla?“

„Vlastně nic konkrétního. Jen že moje revonské já asi nebude zrovna dítě květin.“

Miras se tomu popisu pouсмál.

„Zdá se, že v tomto případě výjimečně mluvila pravdu.“

Lucasovi se na tváři objevil skleslý výraz.

„Ale s tím si nedělej starosti,“ dodal Miras a mávl rukou.

„Jak si nemám dělat starosti,“ zamračil se nešťastně Lucas. „Nelíbí se mi představa, že moje druhé já je nějaký maniak nebo masový vrah. Jestli to tak je, čím méně budu vědět, tím líp.“

Miras s povzdechem pokýval hlavou. Potom vstal, obešel stůl a opřel se o desku přímo čelem k Lucasovi. Lucas k němu ze židle zvedl frustrovaný pohled.

„Tvoje revonské já je jedním z důvodů, proč jsem si tě vybral,“ řekl Miras. „S tím maniakem a masovým vrahem nejsi daleko od pravdy. V Revoně se jmenuješ Aggson a jsi Charlesovým třetím generálem...“

Lucas otevřel překvapeně pusku, ale když viděl, že Miras ještě neskončil, znovu ji zavřel.

„Aggson je velice inteligentní a mocný. Bohužel také brutální, sadistický, bez jakýchkoliv etických hodnot. Rada si od tvého zapojení do našeho týmu slibuje přístup k citlivým informacím od Charlese z první ruky. Jak vidíš, nechtějí spoléhat jenom na to, co jim naservíruje Vallence. Ale já také věřím, že díky tobě se Revona stane lepším místem. Protože Aggson bude konečně pod kontrolou.“

Miras už Lucasovi v minulosti vysvětlil záměr udělat z něj do budoucna podvojníka. Tento záměr byl po dlouhých diskusích schválený Radou, která skutečně chtěla mít u Charlese ještě jeden pár uší kromě těch Vallenciných. Jedním z důvodů bylo i to, že velká část Rady věřila, že Vallence je třeba sledovat pro případ, že by začala zacházet příliš daleko. Miras se musel sám pro sebe pousmát. Vědomí, že Rada Vallence nevěřila, ho naplňovalo silným uspokojením. Bylo jen otázkou času, než se pod ní zlomí větev. A protože Wächterova loajalita byla také stále nejistá, a mnozí v Radě se obávali, že by mohl Vallence varovat, byla tato část plánů před Wächterem utajena.

Miras měl samozřejmě ještě jiné důvody, proč chtěl z Lucase udělat podvojníka, ale o ty se s nikým nedělil.

„A co když bude Aggson kontrolovat mě?“ zeptal se Lucas vážně.

„Nebude. Aggson nebude připravený na zpodvojnění – ty ano. On nebude vědět, co se děje, bude zmatený, jeho myšlenky neorganizované. Tebe připravím a budu tě provázet celým procesem. Dám ti plnou podporu, abys Aggsona měl celou dobu bezpečně pod kontrolou. Věř mi, že já víc než kdo jiný chci mít jistotu, že to budeš ty, kdo ovládne Aggsona, a ne naopak“

„Já nevím,“ zavrtěl hlavou Lucas.

„Jsi jediný, kdo to může udělat. Jediný, kdo může dostat Aggsona pod kontrolu a udělat tak z Revony zase trochu lepší svět. Když se k tomu otočíš zády, Aggson bude dál páchat všechny ty zločiny, které páchal doposud.“

Lucas sklonil hlavu a dlouho mlčel. Nakonec si povzdechl a řekl:

„Vzhledem k tomu, že Aggson je moje druhé já, tak je to asi moje odpovědnost, že?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Miras vážně.

„Tak dobře. Ale slib mi, že ze mě neuděláš podvojníka, pokud nebudu připravený.“

„Bud' bez obav. Udělat z Aggsona podvojníka a nemít ho pod kontrolou by bylo jako vypustit džina z lahve. A k tomu velmi krvelačného a nepředvídatelného džina.“

Lucas nakonec definitivně souhlasil, že to zkusí. Miras mu ukázal tréninkový plán, který pro něj už dříve připravil. Oba se shodli, že nejlepší bude začít s přípravou co nejdříve. Když bylo vše domluveno a Lucas už zjevně klidnější z pracovny odešel, posadil se Miras zpátky do svého křesla a zapálil si doutník. Cigarety nekouřil už léta, ale doutník si ještě občas vychutnal rád.

A teď byla rozhodně ta správná chvíle. Byl na sebe hrdý, že Lucase nakonec tak snadno zpracoval. Půjde to hladce. A ani ta malá kočičí mrcha mu nezabrání nasadit Aggsonovi obojek a omotat si Charlesova třetího generála kolem prstu. Jaké možnosti mu tohle přinese! Přestane být závislý na Corrin a jeho plán se konečně pohne kupředu. Pár týdnů, nanejvýš měsíců, a zbaví se nadobro Thomase i jeho týmu, a konečně usedne do svého dávno zaslouženého křesla v Radě.

Zatímco si Miras vychutnával představu svých budoucích úspěchů, Thomasův tým po dlouhé době zažil klidné odpoledne. Po nepříjemné hádce vyvolané Wächterovou intervencí následoval neutrální oběd, kdy se všichni snažili být extrémně milí a nekonfliktní, aby uvolnili atmosféru, a odpoledne už se zase vše probíhalo jako obvykle – Tiessa měla ironické narážky na Dragana, Dragan šikanoval Jakuba, Val se dohadovala s Thomasem ohledně některých momentů z revonské historie a všichni byli celkově spokojeni, že vše je jako dřív.

Když se setmělo, Thomas s Tiessou se rozloučili a zamířili do svých domovů, zatímco Jakub, Dragan a Vallence povečeřeli. Dragan následně vyrazil *na jedno*, Val se šla vykoupat a Jakub se zavřel do knihovny.

Kolem jedenácté Vallence konečně vyšla v županu z koupelny a těšila se na dlouhý a bezstarostný spánek. V předsíni si ale všimla, že v knihovně se stále svítí. Zvědavě nakoukla dovnitř a viděla Jakuba, jak leží s hlavou položenou na Maraveově knize zákonů a spí. Došla k němu a jemně s ním zatřásla. Jakub sebou trhnul a chvíli na ni zůstal dezorientovaně hledět:

„Usnul jsem,“ konstatoval celkem zbytečně.

„Jdi si lehnout,“ řekla mu Vallence a pokusila se knihu vytáhnout zpod jeho loktů.

„Ne,“ zavrtěl Jakub hlavou a zastavil ji. „Musím to dočíst.“

„Co blázníš?“ zvedla Val překvapeně obočí.

„Zítra jdu na pohovor na Univerzitu. Musím to dočíst.“

Val na něj několik sekund nechápavě zírala, než jí došlo, o čem vlastně mluví.

„Na Calethonskou univerzitu?“

Jakub přikývl.

„Nevěděla jsem, že jdeš na pohovor.“

„Nebyla jsi tu,“ pokrčil Jakub s omluvným úsměvem rameny.

„Pravda,“ uznala Val. „Ale pořád nechápu, proč si čteš Maraveovy zákony.“

„Abych se připravil. Prý je ten pohovor hodně těžký.“

„To ti řekl kdo?“

„Dragan. A taky že berou jenom ty nejlepší. Což nejspíš znamená, že se stejně snažím zbytečně, takže toho můžu zrovna tak nechat a jít spát.“

Val zavřela oči a s úsměvem zavrtěla hlavou. Pak řekla:

„Můžeš toho rovnou nechat, protože o tomhle pohovor na Calethonské univerzitě není.“

Jakubovi se ve tváři objevil panický výraz a Val rychle dodala:

„Není to o učení. Mistři budou nahlížet do tvých schopností a talentů. Na to se nijak nepřipravíš.“

„Takže Dragan mi kecal,“ řekl Jakub zaraženě. „To mě vlastně ani nepřekvapuje. Do mých schopností a talentů?“ zopakoval najednou vyděšeně. „No tak to už vůbec nemá smysl, abych tam chodil. Neměl jsem s tím souhlasit. Co mě to napadlo? To zas bude jenom trapas!“

Nešťastně se zhroutil na stránky Maraveovy knihy zákonů.

Val se posadila na stůl vedle něj.

„Neviděla bych to tak dramaticky.“

„Jestli berou jenom ty nejlepší...“

„Tak co? Třeba v tobě uvidí potenciál, o kterém nemáš ani tušení. A když ne, stane se něco?“

„Jen další rána pro moje sebevědomí,“ zamumlal Jakub. „Chtěl jsem, aby to vyšlo. Říkal jsem si, že to bude fajn pro tým. Konečně něco, čím můžu přispět. Kromě vaření.“

„Tak proto se o nás tolik staráš? Abys byl užitečný?“

Jakub pokrčil rameny.

„Já nejsem bojovník, Val. Snažil jsem se, ale prostě to v sobě nemám. Dragan by ti mohl povídat.“

Vallence mávla rukou.

„Už máme v týmu bojovníky tři. Možná potřebujeme naopak něco nového.“

„Ale co? Co vám já můžu nabídnout?“

„To zjistíš zítra.“

„Jestli tam vůbec půjdu,“ ušklíbl se Jakub.

„Jen jdi. I kdyby tě nepřijali – což není žádná ostuda, protože oni opravdu přijmou málokoho – alespoň ti řeknou, kde jsou tvoje silné stránky. Takže ztracený čas to rozhodně nebude.“

Jakub si povzddechl, zavřel knihu zákonů a odsunul ji stranou.

„Stejně jsem většině těch věcí pořádně nerozuměl.“

Val se zasmála.

„To mi povídej. Já jsem ji přečetla, když mi bylo dvanáct. Asi si umíš představit, kolik jsem z ní pochopila já.“

„Dvanáct?“ zopakoval Jakub nevěřícně.

„Tak jsem se stala podvojníkem,“ pokývala Val hlavou. „Našly jsme tu knihu se sestrou. Pročetly jsme ji. Dozvěděly jsme se o světech a o tom, že existujeme v obou. A když jsme našly rituál zpodvojnění...“ Pokrčila rameny.

Jakub na ni nechápavě zíral.

„Kolik bylo sestře?“ zeptal se a pak se zarazil: „Ty máš sestru?“

Val zvažněla a sklonila hlavu.

„Už ne. Zemřela.“

„To je mi líto. Co se stalo? Jestli ti nevádí o tom mluvit.“

„Už je to dávno,“ povzdychla si Vallence. „Matka už tehdy pracovala v Archivu. Není agentka,“ dodala, když viděla, jak se Jakub nadechl. „Pracuje v zázemí jako kronikářka. Zpracovává informace, které agenti přinesou, do úhlednější podoby. Pokud vím, nikdy nebyla v Revoně. Ani na konferenci nechodí. Většina kronikářů pracuje pouze se záznamy. A mají k nim neomezený přístup – ke všem kronikám, zprávám a tak. Proto nesmějí být v kontaktu s agenty – Archiv se hodně bojí úniku informací zpátky do Revony. Matka doma vždycky mívala spoustu zajímavých knih, které držela zamčené ve velké skříni v knihovně, abychom na ně nemohly. Trvalo nám dlouho, než jsme přišly na to, kde schovává klíč. A ještě déle, než jsme pochopily, o čem ty knihy vlastně mluví. V Maraveově knize zákonů jsme našly postup pro zpodvojnění. Pracovaly jsme s ním tajně po nocích celé měsíce, než jsme zjistily, jak funguje – za pomoci mnoha dalších knih. A jednoho dne jsme ten rituál konečně udělaly. Matka byla zrovna v divadle s Thomasem – toho jsme znaly dobře, ale neměly jsme ho rády,“ dodala s úsměvem. „Když jsme se z rituálu vzpamatovaly, začaly jsme si nadšeně povídat o svých revonských životech. Myslím, že v tu chvíli nám ještě ani pořádně nedocházelo, co jsme to vlastně udělaly. A nakonec jsme se odhodlaly k poslednímu kroku...“

„Otevřely jste Bránu,“ doplnil Jakub skoro bez dechu.

Val přikývla.

„Zrovna ve chvíli, kdy se vrátila matka s Thomasem. Thomas samozřejmě hnedka Bránu ucítil a vrazil do knihovny, než jsme stačily cokoli udělat. Veronika se lekla a proběhla Bránou. Já jsem to nestihla.“

Odmlčela se. „Byla to hloupá hra. Vůbec jsme nemyslely na to, jak nebezpečné to může být. Matka na mě ten večer poprvé

křičela. Řekla mi, že si myslela, že já jsem z nás dvou ta rozumnější. Že Veronika byla celá po otci, ale já jsem byla vždycky ta zodpovědná. Dávala mi to za vinu. Pak mě zavřeli v mém pokoji, Thomas udělal cosi, aby mi zabránil otevřít Bránu, a pak se s matkou celou noc hádali, co dál. Ráno mi řekli, že co jsem udělala, je tak závažné, že by mě správně měli nahlásit Radě Archivu a měla bych být souzena. A matka se mnou. Místo toho se ale rozhodli, že si mě Thomas vezme k sobě a vycvičí mě jako budoucího člena jeho týmu. Ještě toho dne jsem se odstěhovala sem. Veronika se z Revony nevrátila. Buď měla strach, nebo nevěděla, jak otevřít Bránu. Strávili jsme s Thomasem několik týdnů ve snaze vystopovat ji. Nakonec jsme zjistili, že vlkodlačí kmen, ke kterému patřila, byl vyhlazený lovci. Nikdo nepřežil.“

„To je mi líto,“ řekl Jakub tiše.

„Začalo to jako hra. A už to nikdy nemůžu vzít zpátky.“

„Nebyla to tvoje vina. Nemohla jsi vědět, jak to skončí.“

„Mohla jsem vědět, že když matka ty knihy zamyká, tak to zřejmě dělá z nějakého důvodu.“

Jakub na ni soucitně hleděl a Val se pousmála.

„Takže takhle začala moje hvězdná kariéra v Archivu.“

„Ty jsi vlastně ani neměla na vybranou,“ uvědomil si Jakub. Val zamrkala, aby zahнала slzy, které se jí při těch slovech začaly hrnout do očí.

„Mohlo to být horší. V tu chvíli... a vlastně ještě dlouho potom jsem Thomase opravdu nenáviděla. Ale pravda je, že mě zachránil. A moji matku taky. Jen Veroniku už zachránit nestihl.“

Chvíli oba mlčeli. Pak Vallence seskočila ze stolu a řekla: „Je čas jít spát – ať si před tím pohovorem odpočineš.“

„Jako by to mohlo pomoci.“

„Čeho se vlastně tak bojíš? Vždyť o nic nejde.“

Jakub vstal a pomalým krokem následoval Val z knihovny.

„Asi se bojím, že mi někdo definitivně potvrdí, že nemám žádný talent, nic, čím bych mohl přispět týmu, nic, pro co by si mě lidi měli vážit. Že jsem prostě nula.“

Vallence na něj překvapeně hleděla.

„Možná, že kdyby ses tak moc nesnažil být *někdo*, byl bys mnohem šťastnější,“ řekla.

„To máš nejspíš pravdu.“